

**МАРИЯ ИЛИЕВА**  
**ПОД МОСТА**

[chitanka.info](http://chitanka.info)

— Мамо, искам да бъда Гагарин  
да достигна луната.  
— Спинкай любими... вече е късно.  
— Мамо... искам да стигна луната.  
— Спи малкия... Гагарин е един комунист.

Като крака на улична курва  
е отворен прозореца...  
И спомени влизат  
нечисти,  
        немити,  
                дебелия penis на времето.

Всяка утрин,  
като зърна от кафе се търкаля  
по пода на моята същност.  
Пуша и гледам  
фасади,  
сиви, като убити гугутки.

Просяци длани протегнали  
с овехтели дрипи облечени,  
продрани от болка и истини.  
Ще остави ли някой, къшейче хляб  
за сирака дете се скита  
на който домът му е  
                                мост на река.

Под който грижливо  
е клетникът скътал  
едничко богатство —  
одеало и залък.

Скръб,  
        и тъга  
                и печал.

*Жали ли залезът зимен,  
нощем, когато заспива.*

*По покривката има трохи  
и от цигарата пепел.  
Под буклуците има цветя  
избродирани от моята баба.  
Мързеливо избърсвам с ръка  
и трохите на простия делник.  
Пожълтелите, топли очи  
на отдавна мъртвата баба.*

*Пералнята шляпа...  
На мъжът ми нощните чувства  
полепени по бели чаршафи.  
На синът ми насраните гащи  
омърсени сред първите стъпки.*

*— Мамо, далеч ли е Париж?  
— Да, мамо... спинкай  
— Мамо, искам да съм велик  
— Няма!... Спинкай.*

*Вечер.  
Като пияна гара,  
където по пероните си пие бира,  
дори и кучетата виждам  
край релсите протегнали езици.  
... А релсите са шизофренно бели  
семафорът е безпощаден санитар  
завързал с риза без движение  
последният ми палав план.*

*Стрелките, като ножица пронизват  
от циферблата черен на небето  
измислено от някого си време.*

Бездомните навън  
са без часовник.

Луната  
като салата  
изпълва едната чиния  
простряна на воля  
на масата в моята кухня.

Друг няма.

Посивял градът ще осъмне,  
в булевардът задавен от пушек  
под моста ще дойде линейка  
поредната хроника утре.

Нейните лампи  
блестят минзухари във синьо.

— Мамо, сънувах комети... и  
Господ...

— Ще ядеш ли сандвич със риба?

— Татко, дали ще се върне?

— Не е важно... измий си ръцете.

Само стъклото,  
като някаква рамка  
ревниво ще пази  
последната скица...

Момченце,  
в ръцете държащо хвърчило.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.